

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης
Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών*

8^ο Σεμινάριο

ΜΕΓΑ ΜΑΘΗΜΑ

[Μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο] «Οι εχθρικές χώρες άρχισαν να επιτίθενται κατά του Οθωμανικού έθνους και κράτους με τρόπους οικονομικούς και ηθικούς. Είχαν αποφασίσει να το καταστρέψουν και να το διαμοιραστούν. Το πρόσωπο που είναι ο Σουλτάνος και το Χαλιφάτο δεν σκέπτεται καμμιά άλλη λύση εκτός από αυτή που θα σώσει την ζωή και την άνεσή του. ... Μόνο μια απόφαση επεβάλλετο υπ' αυτές τις συνθήκες. Και αυτή ήταν να διαμορφωθεί ένα νέο Τουρκικό έθνος που να είναι ανεξάρτητο και βασιζόμενο στην άνευ όρων εθνική κυριαρχία.

Άσχετα με το πόσο πλούσιο ή υπεράφθονο είναι, ένα έθνος χωρίς ανεξαρτησία ποτέ δεν αντιμετωπίζεται καλύτερα από έναν υπηρέτη στην πολιτισμένη ανθρωπότητα... Αν και η τιμή, η υπερηφάνεια και οι ικανότητες των Τούρκων είναι πολύ υψηλές και μεγάλες. Αυτό το έθνος θα καταστραφεί μάλλον παρά να ζει αιχμάλωτο. Έτσι, ανεξαρτησία ή θάνατος».

Mustafa Kemal Atatürk

Έτσι μίλησε και έπραξε ένας Μεγάλος Άνδρας, άξιος της παλιάς Μεγάλης Αυτοκρατορίας και χώρας του, και αληθής Pater Patriae της νέας.

Και έτσι τα άξια έθνη καταλαμβάνουν την αρμόζουσα θέση τους στο παγκόσμιο σύστημα και δρουν στην ιστορία. Στη μεγάλη υπαρξιακή κρίση τους, όταν το εσωτερικό Καθεστώς σήπεται και η βρώμα του αναδίδεται στα καθάρια του ουρανού ύψη, και όταν τα όρνεα υπερίπτανται για να επιπέσουν στις σάρκες τους και στην ψυχή τους – τότε ακριβώς τολμούν τα μεγάλα και δυνατά, κάνουν τομή ασυνέχειας

και αρχίζουν νέα εξ υπαρχής ιστορική σελίδα. **Τότε κάνουν την Ένδοξη Επανάστασή τους.**

ΤΟ ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΜΑΣ

Και από τον Κεμάλ Ατατούρκ στο άλλο άκρο. Από την πολιτική και εθνική αξιοπρέπεια στην πολιτική και εθνική αθλιότητα. Οι αισχροί πίθηκοι του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου, υπό το Καθεστώς Κατοχής της χώρας και την παρούσα διορισμένη Κυβέρνηση Quisling, έριξαν δολίως τη χώρα σε σύγχρονη δουλεία. Η Ελλάδα δεν είναι ανεξάρτητη χώρα. Είναι Προτεκτοράτο της Γερμανίας.

Και μαζί με την Εθνική Κυριαρχία, χάθηκε και η Δημοκρατία από την Ελλάδα.

Απλά λόγια.

Η Δημοκρατία δεν κινδυνεύει απλώς. Δεν απειλείται απλώς η κατάλυσή της. Η Δημοκρατία στη χώρα μας έχει ήδη καταλυθεί. Από τη στιγμή που υπάρχει Καθεστώς Κατοχής στη χώρα και Κυβέρνηση Quisling, η Δημοκρατία έχει ήδη βιασθεί. Το Σύνταγμα κατάντησε κουρελόχαρτο. Το κράτος δικαίου στραπατσάρεται καθ' εκάστην και κατ' εξακολούθηση, στην ουσία και στους ουσιώδεις τύπους, από την δοσιλογική Εξουσία. Δεν θα επιχειρηματολογήσουμε με τους Προδότες για τα προφανή, για τον ήλιο της Αλήθειας, δεν θα διυλίσουμε εν λεπτομερείαις το Εθνικό Έγκλημα στην αποτροπιαστική του μονολιθικότητα.

Και ο Ήλιος της Αλήθειας καταφέγγει και απαστράπτει: η παρούσα Κυβέρνηση Quisling δεν είναι μόνον σαν την Κυβέρνηση Τσολάκογλου. Είναι χειρότερη από την Κυβέρνηση Τσολάκογλου. Τότε τουλάχιστον υπήρχε η βεβαιότητα περαιτέρω αιματοχυσίας, ανάγκης

σκληρότερων αντιποίνων, πολλαπλασίων παράπλευρων απωλειών, όλων χωρίς ενεργό προσεχή υλική σκοπιμότητα.

Φυσικά η προδοσία δεν θεραπεύεται από αυτήν τη «δικαιολογία». Γιατί η πνευματική και ηθική ακεραιότητα είναι υπέρτατο τέλος, κρηπίδα απαραίτητη εν καιροίς χαλεποίς μελλοντικής ανάστασης, ενώπιον του οποίου η υλική αναποτελεσματικότητα ωχριά. Τώρα, όμως, αντιθέτως, δεν υπάρχει πολεμική ανάγκη. Ενώ η ηθική ακεραιότητα της χώρας συμπίπτει προς τη στρατηγική και πολιτιστική της ταυτότητα καθώς και προς το οικονομικό συμφέρον της. Η παρούσα Κυβέρνηση του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας δεν προδίδει έστω την Ελλάδα θυσιάζοντας την ηθική της αξιοπρέπεια και τη στρατηγική ανεξαρτησία της στον βωμό υλικών οικονομικών αναγκών. Προδίδει δόλια τη χώρα καταστρέφοντάς την ταυτόχρονα και οικονομικά. Η οικονομική της πολιτική είναι αντιφατική προς την οικονομική λογική.

Η παρούσα Κυβέρνηση είναι συνεπώς χειρότερη από την Κυβέρνηση Τσολάκογλου.

Η Δημοκρατία έχει πετάξει και βρήκε φωλιά στις ψυχές των Ελλήνων που θα την ξαναζωντανέψουν γνήσια και ολόκληρη όταν η Ελλάδα απελευθερωθεί. Και μαζί τότε θα επιβάλλουν την εθνική ανεξαρτησία, την απαραίτητη συνωρίδα της δημοκρατίας, χωρίς την οποία η δημοκρατία είναι αισχρά κενός τύπος.

Η κοινωνία του λαού γνωρίζει. Οι μωροί προδότες εκλαμβάνουν το παγωμένο βλέμμα της ως περιστολή, ανοχή ή φόβο. Αντιθέτως είναι η ήρεμη αποφασιστικότητα πριν την έκρηξη της δημιουργικής της καταιγίδας. Απλά δεν συνομιλεί ποιά με το Καθεστώς του Αίσχους. Ούτε καν διαδηλώνει για να το μεταπείσει. Ξέρει ότι στην εξουσία έχουν τοποθετηθεί εχθροί της κοινωνίας και του έθνους. Με την Ελληνική του ωριμότητα ο λαός των δημιουργών δεν κατασπαταλά ενέργεια περισπώμενος και μαχόμενος στο πεδίο του

εχθρού. Χτυπά σοφά και αποτελεσματικά. Όχι αγωνιζόμενος μεριστά και με δεδομένη αναποτελεσματικότητα στην λαίλαπα των εναντίον του μέτρων εκ μέρους των προδοτών, αλλά επικεντρωνόμενος στα λίγα μείζονα και γενικά. Τον αποφασισμένο εχθρό του δεν προσπαθεί ο λαός να τον μεταπείσει. Τον παραμερίζει από την διάβα του. Βοά τώρα: Αλάστορες φύγετε από μπροστά μου. Αλλοίμονο σας ολετήρες του Ελληνισμού και της Ελλάδας.

Για το κατάπτυστο ΝεοΕλληνικό κατεστημένο των απατεώνων της εγχώριας Ηγετικής Αναξιοκρατίας και Συνδιαλλαγής, ιδού η διαχρονική διάγνωση:

«Η ελληνική αυτή ψευδαριστοκρατία είναι οι υπάλληλοι του ελληνικού βασιλείου από του πρωθυπουργού μέχρι του κλητήρος. Και αληθώς το ελληνικόν λεγόμενον βασίλειον είναι διηρημένον εις δύο διαφόρους και αποτόμως απ' αλλήλων διακεκριμένας τάξεις, τους ελευθέρους και τους δούλους, τους προνομιούχους και τους θήτας, τους αργούς και τους εργάτας, τους κηφήνας και τας μελίτσας. Η τάξις των θητών και μελισσών, η εργαζομένη και δουλεύουσα, έχει το χρέος να γεμίξη εκ του ιδρώτος της το κεντρικόν ταμείον· η δευτέρα δε τάξις, η των αργών και κηφήνων, δεν έχει άλλο χρέος παρά να κενώνη το ταμείον τούτο εις τα βαλάντιά της. Η πρώτη τάξις, η των θητών, γεωργούσι την γην, εμπορεύονται, ναυτίλλονται, τεχνουργούσιν. Η δευτέρα τάξις έργον μεν κυρίως ειπείν ουδέν έχουσι, χρησιμεύουσι δε μόνον εις την λειτουργίαν του Συντάγματος».

Δ. Βερναρδάκης, αποδίστριας και Όθων [Επιστολιμαία
ιβλιοκρισία], p. 172

Σήμερα οι ανίκανοι παρασιτικοί κηφήνες χρησιμεύουν όχι στη λειτουργία αλλά στην κατάφωρη παραβίαση του Καταστατικού Χάρτη της Χώρας και όλης της δικαιοδικής τάξης της.

Και γι' αυτό ακόμη περισσότερο η Ελληνική Κοινωνία, οι δημιουργοί του Λαού, δεν συνεργάζεται με το Καθεστώς Κατοχής της Χώρας και τις Κυβερνήσεις Quisling. Δεν τρέφει τους ανάξιους κηφήνες. Που δεν είναι μόνο κηφήνες αλλά και παράσιτα. Και όχι μόνο παράσιτα, αλλά και απατεώνες κατά συνείδηση, ψεύτες και κλέφτες. Όχι μόνο επαίσχυντοι απατεώνες σε λόγο και έργο, αλλά και κατάπτυστοι δοσίλογοι προδότες.

Όλα τα αποτυχημένα καθεστώτα στην ιστορία συναντούν στην τελευταία φάση του παρασιτισμού τους σοβαρά φορολογικά προβλήματα. Η ανικανότητα της Ηγετικής τους Αναξιοκρατίας οδηγεί στην πτώση της εθνικής οικονομίας. Η πραγματική οικονομική καθίζηση επισκιάζεται αρχικά με δανεισμό, όποτε και όπως αυτό είναι δυνατό. Η ανάγκη των ανάξιων προκριτών να τροφοδοτούν τη στρατιά των άχρηστων «πελατών» στην οποία στηρίζονται τους αναγκάζει να αυξάνουν τον δανεισμό υπό ολοένα δυσχερέστερους όρους. Ο δανεισμός υπό συνθήκες συστημικής δυσλειτουργίας και δυσπραγίας επιδεινώνει τελικά την ύφεση. Σε κάποιο σημείο υποχρεώνονται να αρχίσουν ραγδαία αύξηση των φόρων. Η χώρα πελαγοδρομεί σε πολλαπλούς φαύλους κύκλους, όπου τα κάθε είδους μέτρα, και τα φορολογικά, καταλήγουν πάγια στο αντίθετο αποτέλεσμα από το στοχευόμενο. Απλά η κοινωνία δεν συνεργάζεται με ένα καθεστώς κατοχής. Η διαδικασία αποδόμησης του Καθεστώτος είναι τότε εν εξελίξει. Η κατάρρευσή του έχει στην ουσία ήδη επισυμβεί. Το Καθεστώς δεν κυβερνά. Η κοινωνία έχει αποσύρει από το Κράτος τη δικαιοδική της κύρωση.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ

Η εξουσία επανέρχεται στην έσχατη πηγή της, στον λαό του εθνικού πολιτισμού. Οι Δημιουργοί του λαού έχουμε την πληρεξουσιότητα της εθνικής Δύναμης.

Δεν υπάρχουν αδιέξοδα στη φύση και την ιστορία. Αυτό που είναι να συμβεί, δεν θα συμβεί απλώς: έχει ήδη συμβεί κατά την σύλληψή του στη μήτρα του χρόνου. Αυτό που θα συμβεί είναι μόνο η εμφάνισή του στο προσκήνιο του κόσμου, η εκδήλωση της δυνάμεώς του.

Υπ' αυτές τις συνθήκες έχει τεράστια σημασία το πώς θα εκδηλωθεί η ουσιαστικά ήδη επισυμβάσα κατάρρευση στην περίπτωσή μας.

Αν η κατάρρευση αφεθεί να εκδηλωθεί υπό τη μοναδική, και βεβαίως αναπόδραστη, ενέργεια των δυνάμεων της φυσικής τάξης, τότε η καταστροφή θα είναι αδιαφόριστη, βαθειά και πλατιά, η νέμεση θα επιπέσει ολοσχερής επί δικαίων και αδίκων, οι Ερινύες θα δείξουν όλη την αλύτρωτη φρόκη τους. Μακρά περίοδος αφορίας θα επακολουθήσει.

Αν αντιθέτως η κατάρρευση συνοδευτεί από έργο σοφίας, τότε η καταστροφή θα είναι δημιουργική. Οι Ευμενίδες θα επιφέρουν τη Δίκη αποκόπτοντας από το σώμα της κοινωνίας την παρασιτική νόσο των υπευθύνων του δράματος. Το παρασιτικό και κατοχικό κατεστημένο θα εκθεμελιωθεί και στη θέση του θα στηθεί το Κράτος των Δημιουργών του Λαού βασισμένο στην πολιτιστική μας ταυτότητα. Γρήγορα μετά τις αναγκαίες θεραπευτικές τομές η Ελληνική ουσία θα στεριώσει Ελληνική Δύναμη και αυτή θα αναβλύσει τον πλούτο της Ελληνικής ενέργειας. Όλη η κοινωνία θα κερδίσει, το Καθεστώς δεν θα χάσει απλώς, θα

εκμηδενιστεί. Η Μνηστηροφονία είναι ο αναγκαίος καθαρισμός του πολιτικού σώματος της κοινωνίας.

Αυτή είναι η διαφορά. Όχι το τι θα γίνει, αλλά το πότε και πώς θα γίνει αυτό που θα γίνει αναπόφευκτα. Το τι θα γίνει είναι μοιραίο. Το πώς θα γίνει είναι και υπόθεση του φωτός της σοφίας κατά το πνεύμα των πεπρωμένων της Ελληνικής μας υπόστασης.

Ας νοήσουμε Ελληνισμό. Ας αποφασίσουμε Ελληνισμό. Ας δράσουμε Ελληνισμό.

Και τότε με ένα γρήγορο χτύπημα θα εξαφανίσουμε από ανάμεσα μας το Καθεστώς του Αίσχους κατάστικτο όπως είναι από το άγος της προδοσίας, την κόπρη της διαφθοράς, την απατεωνιά της ανικανότητας, την αηδία της εθελοδουλίας, τη μοχθηρία της ουτιδανείας, τον φθόνο της αριστείας.

Και η Αυγή της Νέας Ημέρας του Ελληνισμού θα ξημερώσει στον τόπο μας, στην ευλογημένη χώρα της Ελλάδας, μετά τη μακρόσυρτο βαρυσταύρο Νύχτα της τρισκατάρατης συμφοράς στα νύχια του ξένου ΝεοΕλληνικού Κράτους.

Γένοιτο.

Γέγονεν.

Η μοναδική στρατηγική σωτηρίας της χώρας στο παρόν συνίσταται σε μια Ένδοξη Επανάσταση με βάση την αρχή που συνέλαβε ο Καποδίστριας:

«Το βαθύ και διορατικόν του Καποδιστρίου βλέμμα ανεκάλυψεν ευθύς εξ αρχής το βαθύ χάσμα, όπερ διεχώρισε προ αιώνων ήδη την Δύσιν από της Ανατολής, την Ευρώπην από της Ελλάδος, εννόησε την

ουσιώδη και προαιώνιον διαφοράν, ήτις διακρίνει τα ευρωπαϊκά έθνη από της Ελλάδος και της Ανατολής, εστάθμισε τας ιστορικές συνεπείας του σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος, συνεδύασεν αυτάς προς τας ενδεχομένας εν τω μέλλοντι εκ της τοιαύτης ή τοιαύτης συμπληρώσεως του χάσματος τούτου, και εξήγαγε το ορθόν συμπέρασμα, ότι, εάν επαπειλούσι κίνδυνοι το νέον κράτος εξ ανατολών άμα και δυσμών, επιφοβώτεροι ήσαν οι εκ της Δύσεως ηθικοί παρά τους εκ της Ανατολής υλικωτέρους».

*Δ. Βερναρδάκης, αποδίστριας και Όθων [Επιστολιμαία
ιβλιοκρισία],
pp. 132-3*

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Η Α' Εθνοσυνέλευση της Αναξιοκρατίας

Στην μέγιστη εθνική κρίση και στην αναγκαία Ένδοξη Επανάσταση είναι απαραίτητο το Γκρέμισμα των Ειδώλων. Μας θυσίασαν τους Έλληνες στον Μολώχ του Ευρωπαϊσμού. Τα Είδωλα του ΝεοΕλληνισμού είναι οι ψευδείς βαρβαρικοί Ευρωπαϊοί θεοί που τους μεταμφίεσαν σε θλιβερές καρικατούρες Κλασσικού Τέλους και Βυζαντινής Πολυ-τελείας.

Ένα Είδωλο της Απωλείας είναι η Α' Εθνοσυνέλευση.

Το ολέθριο Καθεστώς Κατοχής εόρτασε αναίσχυντα και την 191^η επέτειο τη ψήφισης του Συντάγματος της Επιδαύρου υπό της Α' Εθνοσυνέλευσης την 1 Ιανουαρίου 1822.

Δείτε όμως την αλήθεια περί της Α' αυτής «Εθνοσυνέλευσης» και του «Συντάγματός» της. Για να διαλύουμε τους μύθους της θεσμικής σκλαβιάς των ΝεοΕλλήνων στο καθεστώς της χώρας. Για να γκρεμίσουμε το Είδωλο.

Υπέρτατη θεσμική αρχή του Αγώνα ήταν ο Δημήτριος Υψηλάντης. Φυσικοί αρχηγοί είχαν αναδυθεί Ελληνικό τω τρόπω μέσα από τον Αγώνα με την κύρωση των ίδιων των ενόπλων και του λαού, ο Κολοκοτρώνης στην Πελοπόννησο και ο Οδυσσέας Ανδρούτσος στη Ρούμελη.

Οι ισχυροί κοτζαμπάσηδες «πρόκριτοι» αντιδρούν στη νέα ροπή των πραγμάτων. Τρίτος παράγων καταφθάνει ο «Φαναριωτικός», υπό τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο και τον δευτερεύοντα Θεόδωρο Νέγρη.

Ιδού πώς ακριβώς περιγράφει την τριγωνική αυτή κατάσταση ανεπίληπτος και ικανότατος κριτής, ο Δημήτριος Βερναρδάκης, « αποδίστριας και Οθων [Επιστολιμαία βλικοκρισία]», 1875, pp. 40 sqq.

Οι οπλαρχηγοί περί τον Κολοκοτρώνη στην Πελοπόννησο και περί τον Οδυσσέα στη Στερεά καταγάγουν πολεμικές νίκες. Υπό την αρχιστρατηγία του Υψηλάντη η δυναμική είχε τη βάση να αναπτυχθεί πολλαπλασιαστικά. Ισχυροί κύκλοι «προεστών» βλέπουν το τέλος εποχής να επέρχεται για αυτούς. Και έτσι «εις ουδέν τιθέμενοι την εις τον Υψηλάντην υποταγήν σύμπαντος του Ελληνικού, τυφλοί προς την εν τοις χρόνοις εκείνοις ανάγκην μιας κεντρικής στρατιωτικής αρχής, έν δε και μόνον βλέποντες, ότι συγκεντρώνων εις χείρας αυτού την διεύθυνσιν του πολέμου ο αρχιστράτηγος έμελλε να καταστήση έτι μάλλον αδιαφιλονίκητον την υπεροχήν του περί τον Κολοκοτρώνην στοιχείου, απέρριψεν την αρχήν αυτού» (op. cit. pp. 41-2). Ο λαός εξαγριώνεται,

στρέφεται κατά των προκρίτων και τους εξαναγκάζει σε υποχώρηση – αλλά τακτική μόνον. Ξαναρχίζουν τη συστηματική υπόσκαψη της διαμορφωμένης και εμποδούμενης νέας κατάστασης. *«Εάν τότε ο Υψηλάντης προέβαιεν εις μέτρα τινά κατά των Κοτζαμπάσηδων τολμηρά, όπως συνεβούλευσαν αυτόν πολλοί, η φοβερά αύτη και όλων των μετά ταύτα δεινών μήτηρ αντιπολίτευσις κατεστρέφετο ευθύς εξ αρχής, πιθανώτατα δε και άνευ αιματοχυσίας... Εάν εις την θέσιν αυτού ευρίσκεται ο Οδυσσεύς Ανδρούτσος, ήθελε προχωρήσει αδιστάκτως προς ό,τι εν τοιαύτη περιπτώσει ήθελε και πιστεύει και κηρύξει ως υπερτάτης σωτηρίας έργον»* (op. cit. p. 42).

Αλλά η ηθική υπόσταση του Υψηλάντη δεν του επιτρέπει να συμπεριφερθεί όπως οι φθονεροί αντίπαλοί του. Υπολαμβάνοντας την ανωτερότητά του ως αδυναμία, οι βραχύνοες πρόκριτοι αποκλείουν από το πολεμικό στάδιο τους περί τον Κολοκοτρώνη οπλαρχηγούς, αυτοανακηρύσσοντες αυτοί εαυτούς «στρατηγούς» με καταστροφικά προφανώς αποτελέσματα. Και θα εξηφανίζετο η επιρροή τους υπό το βάρος της γελοιοποίησέως τους αν δεν κατέφθανε σκυτίνη αληθής επικουρία η κάθοδος των Φαναριωτών υπό τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, αυτόν τον «ολέθριο της Ελλάδος δαίμονα απ' αρχής μέχρι τέλους», όχι λιγώτερο λόγω της ευφυΐας του.

Ο Μαυροκορδάτος προσποιείται υποταγήν στον Υψηλάντην. Πέμπεται από αυτόν καλοπίστως στο Μεσολόγγι για να οργανώσει την Δυτική Στερεά Ελλάδα. Φροντίζει ο Φαναριώτης να αναθέσει αντίστοιχο λειτουργία στον Νέγρη για την Ανατολική Στερεά, χωρίς ο τελευταίος να έχει την σχετική πληρεξουσιότητα από τον Υψηλάντη και με την σαφή αρνητική υπόληψη μάλλον αυτού προς τον Φαναριώτη. Γρήγορα οι δύο τους καταπείθουν παραπλανώντας εκεί τους απλούστερους οπλαρχηγούς σε σύστημα που αναθέτει όλα τα πραγματικά ηνία των εξουσιών εις εαυτούς.

Στην Πελοπόννησο τα πράγματα είναι συνθετότερα. Εκεί ευρίσκεται εκτός του Υψηλάντη και ο Κολοκοτρώνης. Οι αντιτιθέμενοι πρόκριτοι αντιστρατεύονται συστηματικά την αρχιστρατηγία και των δύο, του θεσμικού και του φυσικού αρχιστράτηγου δια πολιτικών εμποδισμών και συγγενούς πονηράς υποουλίας. Ο Υψηλάντης καταλαβαίνει και επειγόντως συγκαλεί Εθνοσυνέλευση για να κρίνει ο λαός τον αγώνα εξουσίας που έχει ξεσπάσει.

Η προκήρυξη του Δημητρίου Υψηλάντη (6/18 Οκτωβρίου 1821) με την οποία διατάχθηκαν εκλογές προς συγκρότηση της Εθνοσυνέλευσης απευθυνόταν προς τον λαό με σαφείς όρους αναφοράς:

«Ἦλθον να αγωνισθῶ δια την ελευθερία σας. Ἦλθον να διαφεντεύσω τα δίκαιά σας, την τιμήν, την ζωήν, την περιουσίαν σας· ἦλθον να σας δώσω νόμους δικαίους και κριτήρια δίκαια, δια να μην εμπορῆ κανένας να σας αδικῆ και να σας κάμνει ὅ,τι θέλει. Καιρός είναι να παύση πλέον η τυραννία ὄχι μόνον των Τούρκων ἀλλά και η τυραννία ἐκείνων, ὅπου ἔχουν τυραννικά φρονήματα και θέλουν να αδικούν και να καταπιέζουν τον λαόν».

[Απόστολου Ε. Βακαλόπουλου, *Επίλεκτες ασικές Ιστορικές Πηγές της Ελληνικής Επανάστασεως*, τόμος Β, p. 365].

Ο Υψηλάντης ζητούσε να εκλεγούν πραγματικά από τον Λαό οι αντιπρόσωποι και να συναχθούν ως τάχιστα, στο τέλος Οκτωβρίου 1821 στην Τρίπολη. Οι αντιπολιτευόμενοι προεστοί κωλυσιεργούν μέχρις ότου οι Φαναριώτες που εισεπήδησαν στη Ρούμελη να έχουν δέσει κατάλληλα τα πράγματα εκεί. Τελικά η Εθνοσυνέλευση συνέρχεται στις 20 Δεκεμβρίου στην Επίδαυρο – μακρύτερα από τη ζώνη ιδιαίτερης ισχύος του Κολοκοτρώνη στην Κεντρική και Δυτική και Βόρεια και Νότια Πελοπόννησο, μακριά από τις περιοχές όλων των δυνατών οπλαρχηγών του Μωρηά, και κοντά στα νησιά.

Ποιοί ήταν οι αντιπρόσωποι;

Και, πρώτα, πόσοι ήσαν και από πού; Συνολικά 59. Πελοποννήσιοι 10 (!), ΔυτικοΕλλαδίτες 8, ΑνατολικοΕλλαδίτες 27 (!), τα ναυτικά νησιά 13, η Κάσος 1 (Βακαλόπουλος, *op.cit.*, p. 385).

Οι πληρεξούσιοι ήσαν πρόκριτοι, αντιπρόσωποι των προεστών, όχι της κοινωνίας του λαού. Δεν βγήκαν με κατευθείαν εκλογή από τον λαό με ορισμένο ενιαίο ή έστω ποικίλο σύστημα, ούτε με ορισμένη αναλογία. «Ωστε η Εθνοσυνέλευση ουσιαστικά δεν εκπροσωπούσε τον ελληνικό λαό» (Βακαλόπουλος, *op.cit.*, p. 385). «Εξεπροσώπει κυρίως το αριστοκρατικόν στοιχείον, τους προεστούς ή κοτζαμπάσηδες» (Αλέξανδρος Σβώλος, *Η Συνταγματική Ιστορία της Ελλάδος*, στο «Τα Ελληνικά Συντάγματα 1822-1975/1986», p. 62).

Γράφει ο Βερναρδάκης (*op.cit.* pp. 71-2):

«Σε ερωτώ δε μόνον τούτο· εξέλεξε το ελληνικόν έθνος, έστω και κατά τύπον, έστω και δια καλπονοθεύσεως, τους πληρεξουσίους της πρώτης ταύτης και περιλαλήτου εν Επιδαύρω εθνικής συνελεύσεως; Αποκρίνομαι εγώ αντί σου και λέγω, όχι. Οι εν τη συνελεύσει ταύτη αντιπρόσωποι του έθνους εξέλεξαν αυτοί εαυτούς, και συνήλθον εις αυτήν όσοι και όθεν της Ελλάδος ηθέλησαν. "Περί δε εκπροσωπήσεως του λαού", λέγει ο Βαρθόλδυσ (Α', σ. 340, μετάφρ. Βλάχου) ομιλών περί της εν Επιδαύρω ταύτης συνελεύσεως, "κατά την στενήν της λέξεως σημασίαν ουδείς ηδύνατο να γίνη λόγος, διότι οι προύχοντες είχαν στερήσει τον λαόν του εκλογικού δικαιώματος, ιδιοποιηθέντες ως φυσικώτατον και αφ' εαυτού εννοούμενον πράγμα το δικαίωμα του διορισμού των πληρεξουσίων"».

[Αναφέρεται στο εμβριθές, αλλά άκρως Ευρωπαϊκό, έργο του Karl Mendelshon-Bartholdy, Graf Johann Kapodistrias, mit benutzung handschriftlichen Materials, Berlin, 1864].

Η Εθνοσυνέλευση αυτή τοσαύτη και τοιαύτη εξέλεξε πρόεδρο αυτής τον Μαυροκορδάτο. Τον Μαυροκορδάτο με τον οποίο είχε γελάσει

αμέσως πριν σύμπασα η Ελλάδα, όταν καθ' οδόν από το Μεσολόγγι προς την Επίδαυρο θέλησε να αποκτήσει μωροφιλόδοξα πολεμικές δάφνες προς ενίσχυση των οίων είχε πολιτικών βλέψεων (για να μιλήσω Κορακίστικα!). Στην Πάτρα συνεχιζόταν από τις Ελληνικές δυνάμεις η πολιορκία των Τούρκων που είχαν κλειστεί στην πόλη και αμύνονταν εκεί. Οι πρόκριτοι που είχαν αποδιώξει τον Κολοκοτρώνη ως περιττό από τη στρατιωτική ηγεσία των επιχειρήσεων, «υπεδέχθησαν με ανοικτάς αγκάλας τον νέον στρατηγόν ως αναγκαίον», γράφει ο Βερναρδάκης (*op.cit.* p. 68), και συνεχίζει την αμίμητη διήγηση:

«Αλλ' η έλευσις όμως του συμμάχου τούτου [του Μαυροκορδάτου «σταρτηγού αναγκαίου»!] υπήρξεν ολεθρία, διότι μια κρατερά έξοδος των πολιορκουμένων έτρεψεν εις φυγήν τους πάντας, και ο Μαυροκορδάτος εγκαταλιπών εις χείρας των εχθρών όχι μόνον τα τηλεβόλα και τα πολεμοφόδια και την λοιπήν παρασκευήν, αλλά και αυτήν την συσκευήν εαυτού και της περί αυτόν συνοδίας, έφυγεν ως είχε τάχους προς τους εν Άργει πληρεξουσίους όχι απαστράπτων εξ αίγλης στρατιωτικής, αλλά κινών εις γέλωτα και καγχασμόν τους πάντας (G. Finlay, History of the Greek Revolution, I, 297 και εξ.). Και όμως ούτε η στρατιωτική αύτη αποτυχία ούτε οι ανευλαβείς καγχασμοί των τσαρουχοφόρων και φουστανελλοφόρων παλληκαριών εθορύβησάν ποσως ή απήλπισαν τον βελαδοφόρον και διοπτροφόρον στρατηγόν».

Σημειώστε τον ανευλαβή καγχασμό των παλληκαριών, γνησιώτατο Ελληνικό χαρακτήρα.

Ο βελαδοφόρος στρατηγός της συμφοράς «ο εκλαμπρότατος πρίγκιψ Α. Μαυροκορδάτος», ψευδώνυμος πρίγκιψ βεβαίως εις αντιπερισπασμόν του γνησίου Πρίγκιπος Υψηλάντου, διωρίσθη μολονταύτα πρόεδρος της Α' Εθνοσυνέλευσης και πρόεδρος του προκύψαντος εξ αυτής Εκτελεστικού, ενώ «ετιμήθη» δί' υποβιβασμού ο Υψηλάντης από Αρχιστράτηγος σε Πρόεδρο του Βουλευτικού! Και τι

Σύνταγμα εψήφισε η Α' Εθνοσυνέλευσις; Ακούστε και νοείστε και εκτελέστε τον δέοντα προπηλακισμό του αείποτε Καθεστώτος της χώρας:

«Ιταλός τις εκ των προσφύγων ικέντιος Γαλλίνας το όνομα, ανήρ λόγιος, έσωσε τους νομοθέτας από της αμηχανίας, αυτοσχεδιάσας Σύνταγμα, όπερ ενεκολπώθησαν τοσούτω προθυμότερον οι πληρεξούσιοι, όσω καθιερούν την περισπούδαστον αυτοίς ισότητα ήνοιγε τας πύλας της εξουσίας προς πάντας τους Έλληνας, άμα δε και εθεράπευε την πατροπαράδοτον εκείνην αντιζηλίαν, ήτις και εις αγνώμονα και επιβλαβή τη πολιτεία καταδρομήν παρεξετρέπετο παρά τοις αρχαίοις».

(Νικόλαος Δραγούμης, *Ιστορικά Αναμνήσεις*, 1874, p. 26).

Οι πληρεξούσιοι; Ποιοι πληρεξούσιοι;

«Οι περί τον Κολοκοτρώνην... απέσχον όλως των πραγμάτων, ουδαμώς εις αυτά αναμιχθέντες. Ο Υψηλάντης ... εγκαταλιπών τας αγόνους και γελοίας τούτας συνταγματικάς θεματογραφίας, απήλθεν ο εχθρός των λόγων εις την πολιορκίαν της Κορίνθου».

Δ. Βερναρδάκης, *op. cit.* p. 78.

Έτσι εθριάμβευσε ο Μαυροκορδάτος.

Και επιλέγει ο Βερναρδάκης:

«Τοιουτοτρόπως ήρχισεν εν Ελλάδι την επιούσαν αυτήν της επαναστάσεως η μακρά εκείνη πολιτική κωμωδία, της οποίας ο Θεός μόνος γινώσκει, εάν θα αξιωθώμεν να ιδώμεν ποτέ το τέλος. Εν ονόματι του ελληνικού έθνους λόγω μεν εγκαθιδρύθη πολιτεία συνταγματική, πράγματι δε καθιερώθη και εστερεώθη επί θεμελίων εδραιωτέρων ολιγαρχία φοβερά, ήτοι αυτός ο επί Τουρκοκρατίας κοτζαμπασισμός, επιχρισθείς μόνον δια του νωπού εκ της Δύσεως συνταγματικού ψιμυθίου. Ήτο δε και έμελλε ν' αποβή η νέα αυτή ολιγαρχία έτι μάλλον ολεθρία και επίφοβος της επί της Τουρκοκρατίας, δια πολλούς και διαφόρους λόγους και μάλιστα τους εξής:

[Η «αχώριστος απ' αυτών ιδιοτέλεια και φιλαρχία εμετριάζετο» περισσότερο όταν] συνέπιπτε να επαγρυπνή επ' αυτών και Τούρκος εξουσιαστής, όχι τόσο ευδιάθετος να αφήνη τον λαόν έρμαιον απροστάτευτον της ιδιοτελείας των. Εν τη νέα όμως τάξει των πραγμάτων της μεν τουρκικής εξουσίας η επαγρύπνησις ήρθη όλως, οι δε προεστοί δια του μαυροκορδατικού Συντάγματος, κύριοι των πραγμάτων γενόμενοι, κατέστησαν πράγματι ανεύθυνον όλως την ολιγαρχικήν αυτών εξουσίαν. Εισέπραττον τα δημόσια χρήματα και εσπατάλων αυτά εις τα ίδια πάθη και συμφέροντα, ουδέποτε ούτε δυνηθέντες ούτε θελήσαντες να δώσωσι λογαριασμόν. Εν ώ λοιπόν επί Τουρκοκρατίας οι ολιγαρχικοί ούτοι εθεώρουν κατ' έτος τους λογαριασμούς, και δεν ηδύναντο να πράξωσι άλλως, διότι υπήρχε πάντοτε ανοικτή η προς τον Τούρκον διοικητήν οδός, όστις εκόντας άκοντας τους ηνάγκαζεν εις τούτο, επί της επαναστάσεως ουδέποτε έδωκαν λογαριασμόν, έστω και εικονικόν όλως και τυπικόν».

Δ. Βερναρδάκης, ορ. cit., pp.78-9.

Να η αρχή των σημερινών κακών μας, απaráλλακτων από τα τότε!

Αυτήν την επέτειο γιόρτασε το άθλιο Καθεστώς της Κατοχής δια του Προέδρου του Μωρού Κοινοβουλίου προ ημερών στη Νέα Επίδαυρο. Ο όμοιος στον όμοιο και η κοπριά στα λάχανα – όπως αποφαίνεται η λαϊκή σοφία, αναμειγνύουσα αρχαία γνώση και νέα ευθυβολία.

Αλλά τότε, στην Α' Εθνοσυνέλευση, ετέθησαν τα θλιβερά θεμέλια της ρήξεως μεταξύ πολιτικών και στρατιωτικών, μεταξύ καλαμαράδων και οπλαρχηγών, κατά την Επανάσταση. Εκείθεν ανέβλυσε ο αρχέγονος Διχασμός, εκείθεν απερρύησαν οι Εμφύλιοι. Εκείθεν επιτέλους και ο θρίαμβος των Αιγυπτίων. Αιμόφυρτος η Ελλάς παρεδόθη στις Μεγάλες Δυνάμεις για τη σωτηρία της. Από τότε η αισχρή εξωτερική προστασία, άσεμνη συνοδός της διεφθαρμένης εσωτερικής. Χωρίς εκείνες τις Μεγάλες

Δυνάμεις δεν θα είχαμε ανεξαρτησία. Και ο Κυβερνήτης, ο μόνος τότε που θα μπορούσε να οικονομήσει και διορθώσει τα άθλια πεπραγμένα του ηγετικού κατεστημένου των Ελλήνων, δολοφονήθηκε.

Τώρα οι ίδιοι βρυκόλακες της ασελγούς δουλείας «χωρίς τη Γερμανία δεν θα επιζήσουμε» μας λένε. Και γι' αυτό κάθονται στα τέσσερα μπροστά της. Ψεύδονται ασύστολα οι γελοίοι πίθηκοι. Βαφτίζουν ανάγκη την προμελετημένη προδοσία τους.

Οι Ερινύες τους έχουν στο τραπέζι του γεύματός τους. Οι προδότες κυλιούνται μέσα στις ρέουσες μύξες τους πιασμένοι στα βρωμερά νύχια τους, ρουφώντας και φτύνοντας αίμα και σάλια ανάκατα σε όργιο αηδίας.

Για την Ενότητα του Ελληνισμού

«Ο πολιτισμός της Ύστερης [Ρωμαϊκής] Αυτοκρατορίας, την οποία γνωρίζουμε υπό το όνομα της Βυζαντινής, είχε τις ρίζες του βαθιά στο παρελθόν. Ήταν απλώς η τελευταία φάση της Ελληνικής κουλτούρας. Η Αλεξάνδρεια, η αρχηγέτις πόλη του Ελληνικού κόσμου από τον 3^ο αιώνα π.Χ., έδωσε την πρώτη θέση στο Βυζάντιο κατά τη διάρκεια του 5^{ου} αιώνα [μ.Χ.]. Δεν υπήρξε ρήγμα στη συνέχεια: υπήρξε μόνον μια αλλαγή κέντρου. Και μολονότι η βαθμιαία άνοδος του Χριστιανισμού διέκρινε και εχαρακτήρισε την τελευταία φάση, πρέπει να θυμόμαστε ότι το Ελληνικό πνεύμα είχε επεξεργαστεί τη χριστιανική θεολογία σε ένα σύστημα μεταφυσικής, το οποίο ο Παύλος, ο ιδρυτής της θεολογίας, δεν θα είχε αναγνωρίσει, και το οποίο δεν φαινόταν πλέον ένα αλλότριο προϊόν».

J.B. Bury, *History of the Later Roman Empire, from the Death of Theodosius I to the Death of Justinian*, p. 4 (Dover Edition)

Το Βυζάντιο και ο ανατολικός Χριστιανισμός είναι εσωτερική υπόθεση του Ελληνισμού. Καμία σχέση με την Ευρώπη και τον Δυτικό Χριστιανισμό, πλην του αναγκαστικού συσχετισμού του βαρβαρικού Υποκειμένου προς το Κλασσικό, απαραίτητου για την ύπαρξή του σε προηγμένη κατάσταση. Την πλήρη ανάλυση παρέχει η θεωρία μου περί του Ελληνικού Δυισμού και του αντίστοιχου Ιστορικού Εκκρεμούς της Περιοδικότητας μεταξύ ενδοκοσμικής φυσικής τελειότητας και εξωκοσμικής υπερούσιας λύτρωσης.

* * *

Η ΕΣΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Άξονες Οικουμενικότητας

*I will confute those blind geographers
That make a triple region in the world,
Excluding regions which I mean to trace,
And with this pen reduce them to a map,
Calling the provinces, cities, and towns,
After my name and thine, Zenocrate.
Here at Damascus will I make the point*

That shall begin the perpendicular.

Christopher Marlowe, *Tamburlaine the Great*, Part I, IV, iv, 88-95

[«Θα αναιρέσω αυτούς τους τυφλούς γεωγράφους
που φτιάχνουν μια τριπλή περιφέρεια στον Κόσμο
εξαιρώντας περιοχές που εννοώ να ιχνηλατήσω
και με αυτήν την πένα [δείχνει το σπαθί του] να τις αναγάγω σ' ένα
χάρτη

.....

Εδώ στη Δαμασκό θα ιδρύσω το Σημείο
που θα αρχίσει το Κάθετο»].

* * *

“Istanbul: The Capital of the World”.

AS Book, *City Guide* (Οδηγός της πόλης)

* * *

Στους Δελφούς ευρίσκεται ο «μέγας ομφαλός της ευρυκόλπου
χθονός». Πίνδαρος, *Νεμεονίκαι*, VII, 33-4; και στους *Παιάνες*, VI, 120:

<έν> τεμέ]νεϊ φίλω γᾶς παρ' ὀμφαλὸν εὐρύν

(cf. *ibid.* 17). Παρόμοια στους *Πυθιονίκες*, IV 74 ο λόγος είναι περί
μαντεύματος που ήλθε «πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ρηθὲν ματέρος»
– εὐδένδρος μήτηρ είναι η γη και ο ομφαλός είναι στο μέσον της. Και
«ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἐς νάϊον» (*Πυθιονίκαι*, VI, 3): «παρὰ μέγαν
ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόλεν χθονός» (*Νεμεονίκαι*, VII, 33).

Στον Αισχύλο απαντά επίσης η ιδέα, «ἐν μεσομφάλοις πυθικοῖς χρηστηρίοις» (*Επτά επί Θήβας*, 747): «μεσόμφαλόν θ' ἴδρυμα, Λοξίου πέδον» για το Μαντείο των Δελφών (*Χοηφόροι*, 1036): «γᾶς <τ> ὀμφαλόν» ειδικά για τον Ομφαλό στο ἄδυτο του Ναού ως ομφαλό της γης (*Ευμενίδες*, 166).

Ο Σοφοκλῆς αποκαλεί τους Δελφικούς Χρησμούς μαντείες εκπορευόμενες από του μέσου ομφαλού της γης, «τὰ μεσόμφαλα γᾶς... μαντεῖα» (*Οιδίπους Τύραννος*, 480-1), και ν. 897: «τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων».

Και παρόμοια ο Ευριπίδης: «μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου» (*Φοίνισσαι*, 237): «μεσόμφαλοι μυχοί» (*Ορέστης*, 331): «μεσομφάλου ἔδρας» (*Ορέστης*, 591): και σαφώς «γᾶς Φοιβήϊος μεσόμφαλος ἐστία» (*Ιων*, 461-2): «ὦ Φοῖβε, θάσσεις μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον» (*Ιφιγένεια ἐν Ταύροις*, 1252): «ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδόν» (*Μήδεια*, 667): «ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος» (*Ιων*, 222).

Σαφέστατα ο Πλάτων: «οὔτος γὰρ δήπου ὁ θεός [sc. ο Απόλλων] περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται» (*Πολιτεία*, Δ, 427c).

Η ομφαλική μεσότης της οικουμένης γης στους Δελφούς απαντάται συχνά στη λατινική γραμματεία. π.χ. Livius, 38, 48: Delphos, umbilicum orbis terrarum.

Ο ιερός «Ομφαλός» στους Δελφούς ήταν η ημίτομος αυγοειδής φαλλόμορφος πέτρα, περιειλιγμένη στο μυστικό μάλλινο δικτυωτό πλέγμα (το «ἀγρηνον»), τάφος του Πυθώνα και βωμός του Απόλλωνα πιθανότατα εν ταυτώ – πολυσήμαντο και μεγαδύναμο σύμβολο. Εξ αυτού διευρύνθηκε η έννοια στον ομφαλό (cf. το λατινικό um-bilus, um-bilicus) της Γης, παγκόσμιο κέντρο της Οικουμένης, κοινά Φαλλό του κόσμου. [Φαλής ή Φάλης είναι ο φαλλός (cf. φάλης ως φαλλός, ήδη τεκμηριωμένο στον Ιπώνακτα Fr. 34 Degani = Fr. 14b Diehl.

Επίσης αργότερα ο Σοφοκλής, *Ιχνευταί*, Fr. 314.151 Radt, και ο Αριστοφάνης, *Λυσιστράτη*, 771) - και φαλίζει = θέλει (Hσύχιος s.v.)].

Κατά τον συστατικό μύθο των Δελφών ως κέντρου του κόσμου, ο Ζευσ άφησε δυο αετούς εξ Ανατολής και Δύσης στα όρια της οικουμένης, οι οποίοι πετώντας συναντήθηκαν στους Δελφούς, ορίζοντας έτσι τη φαλλική εστία της γης. Τον μύθο ύμνησε ο Πίνδαρος σε χαμένη ωδή του (Fr. 54 Maehler. Cf. Πausανίας X, 16, 3. Στον *Πυθιονίκη*, IV 4, ο Πίνδαρος περιγράφει την Πυθία ως «χρυσέων Διός αιητῶν πάρεδρος»).

«Ἡ μὲν οὖν ἐπὶ τὸ πλεῖον τιμῇ τῶ ἱερῶ τούτῳ διὰ τὸ χρηστήριον συνέβη, δόξαντι ἀψευδεστάτῳ τῶν πάντων ὑπάρξαι, προσέλαβε δέ τι καὶ ἡ θέσις τοῦ τόπου. τῆς γὰρ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πῶς ἐστὶ τῆς συμπάσης, τῆς τε ἐντὸς Ἰσθμοῦ καὶ τῆς ἐκτός, ἐνομίσθη δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, οἱ δὲ κόρακάς φασι. δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῶ ναῶ τε ταινιωμένος καὶ ἐπ' αὐτῶ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου».

Στράβων, IX, p. 419

Σύμβολο του μύθου ήταν λοιπόν δυο χρυσοί αετοί παρά τον Δελφικό ομφαλό. Cf. Σχόλια στους Πυθιονίκες του Πινδάρου, IV 6, vol. II, pp. 95.4-13; 95.22-96.2 Drachmann. Σχόλια εις Ευριπίδου *Ορέστη*, 331, p. 132.1-7 Schwartz (άλλο σχόλιο στο ίδιο χωρίο, p. 131.21-3, σχετίζει το Ευριπιδικό «μεσόμφαλου» με τη Δήλο, ως μεσαιτάτη των Κυκλάδων, την οποία προβάλλει ως μεσότητα του Κόσμου, μάλλον ατόπως, αν δεν υπόκειται υποκρυπτόμενη αξίωση του άλλου μεγάλου Απολλώνειου ιερού στη Δήλο εις μίμηση της Δελφικής επ' αυτού περιωπής). Σχόλια εις Σοφοκλέους *Οιδίποδα Τύραννο*, 480-1. Cf. Claudianus, XVI, 11-16.

[Οι αετοί της βασικής παράδοσης είναι κύκνοι (Απολλώνειο πτηνό) κατά κάποια παράδρομο εκδοχή (Πλούταρχος, *Περί των Εκλελοιπότην Χρηστηρίων*, 409D), και κατ' άλλη κόρακες (Στράβων, IX, 419), όρνεο επίσης συμβολικό Απόλλωνος ή Διός.

Η αντίληψη του ομφαλού ως συστημικού γεωγραφικού κέντρου είχε ήδη χρησιμοποιηθεί από τον Όμηρο. Η Καλυψώ κατοικεί «νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης», *Οδύσσεια α*, 50. Η νήσος της Καλυψούς αποτελεί τον ομφαλό της θαλάσσης. [Κατά τον Καλλίμαχο, η νήσος της Καλυψούς είναι η Γαύδος, Στράβων, VII, 299].

Ο άναξ Απόλλων όμως στους Δελφούς ούτε φανερώνει ούτε κρύπτει, αλλά σημαίνει κατά τον βαθύνοα Ηράκλειτο. Όταν λοιπόν προπετώς ο Επιμενίδης θέλησε να ελέγξει τον μύθο της Πυθικής μεσομφαλίας και ρώτησε το Μαντείο ευθέως περί αυτού, η Πυθία απάντησε με χρησμό «ασαφή και αμφίβολο», όπως ορθά παρατηρεί ο Πλούταρχος. Γιατί δεν άρεσε στον θεό η Επιμενίδεια προσέγγιση πανάρχαιου συμβολικού μύθου με παράταιρο τρόπο καθημερινής αμεσότητας – σαν να αποπειράσαι να καταλάβεις αισθητικά έναν ζωγραφικό πίνακα καλύτερα δια της αφής.

«Άετούς τινας ἤ κύκνους, ὧ Τερέντιε Πρισκε, μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταῦτὸ συμπεσεῖν Πυθοῖ περὶ τὸν καλούμενον ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ καὶ λαβόντα χρησμόν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον εἶπεῖν·

"οὐκ ἄρ' ἔην γαίης μέσος ὀμφαλὸς οὔτε θαλάσσης·

εἰ δέ τις ἔστι, θεοῖς δῆλος θνητοῖσι δ' ἄφαντος".

[Χρησμός No 14, Parke-Wormell]

Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο μύθου παλαιοῦ καθάπερ ζωγραφήματος ἀφῆ ἀποπειρώμενον».

Πλούταρχος, *Περὶ τῶν Εκλελοιπότην Χρηστηρίων*, *sub in.* 409E

[«οὐκ ἄρ' ἔην» πρότεινε επικότερα και χρησμοδέστερα ο W.-F. Schwartz, αντί του πεζώτερου χειρογραφικού «οὔτε γὰρ ἦν»].

Τα δύο εξάμετρα είναι το σχόλιο του Επιμενίδη επί της ασάφειας της μαντικής χρησμοδίας. Και ο Πλούταρχος σχολιάζει την ευήθη προπέτειά του. Ο Θεός άναξ Απόλλων όντως εσήμανε την αλήθεια.

Οι θεοί γνωρίζουν το κέντρο του κόσμου και το σημείο όπου υψώνεται η κάθετος της γης, ο γεωπολιτικός άξονας της οικουμένης. Γιατί αυτός μετακινείται στην ιστορία κατά τάξιν και μέτρον και ρυθμόν. Αλλά ο πολιτισμικός και πνευματικός άξονας μένει ακίνητος, ριζωμένος στον ομ-φαλό της Γης, στον Ναό του Φωτός εν Δελφοίς, στη μήτρα της Γης.

ΤΟ 8^ο ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Την Πέμπτη 17 Ιανουαρίου στις 8.30 το βράδυ συναντιόμαστε για το 8^ο Σεμινάριο του τρέχοντος Κύκλου στον οποίο μελετούμε τις σχέσεις Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού και αντιπαραθέτουμε Ελληνικό Πνεύμα και Ευρωπαϊκή Βαρβαρότητα.

Στο Β' Μέρος του Κύκλου ερευνούμε σε αντίστιξη την κλασσική ελληνική μεταφυσική ως οντολογία του φαινομένου και την ευρωπαϊκή θεμελιώδη φιλοσοφία ως φαινομενολογία του όντος.

Η κλασική Μεταφυσική αποτελεί το θεμέλιο κάθε γνώσεως. Είναι η γενική «επιστήμη» της πραγματικότητας. Οι ειδικές επιστήμες («θεωρητικές» και «θετικές», συμπεριλαμβανομένης της ηθικής και της αισθητικής που είναι επιστήμες ακριβώς όπως και οι άλλες αδελφές της γνώσεως) συνιστούν εξειδικεύσεις της Μεταφυσικής σε αντίστοιχες περιοχές (περιορισμένα πεδία) του όντος.

Έχουμε εργαστεί στη Μεταφυσική επανειλημμένα κατά το παρελθόν των Σεμιναρίων μας, και στο πρώτο μέρος του φετινού Κύκλου. Αυτή μας παρέχει την λύση του αινίγματος των φαινομένων.

Το απόλυτο δεδομένο είναι το Είναι. (Παρμενίδης: η αρχή και το τέλος της σκέψεως είναι το «Είναι», «εστί»). Η ύπαρξη είναι το απόλυτο γεγονός. Το Είναι δεν τίθεται ως θέμα. Αντιθέτως η θέση του Είναι είναι το ανυπόθετο (Πλάτων). «Η θέση του Είναι» είναι μια ταυτολογία. Είναι σαν να λέμε καταχρηστικά «το Είναι είναι». Ευρισκόμαστε στα όρια της νόησης, γιατί το νοεόν ορίζεται από το είναι. Κάθε νόηση και κάθε δια-νόηση υπάρχουν, πραγματώνονται και συντελούνται στον κόλπο του Είναι. Η νόηση και το νόημα είναι ακριβώς όπως και όσο είναι το νοούμενο Είναι. Θέμα τίθεται φιλοσοφικά ως προς το τι είναι αυτό που είναι, όχι στο ότι Είναι.

Το Είναι ως απόλυτο δεδομένο είναι αδιαφόριστο. Η ύπαρξη δεν επιδέχεται διαβάθμιση ή ετεροίωση. Δεν είναι περισσότερο ή λιγότερο, εδώ ή εκεί, τώρα ή τότε. Δεν υπάρχει τίποτα εκτός του Είναι που να μπορεί να επιφέρει διαφοροποίηση στο Είναι. A fortiori δεν υπάρχει τίποτε εκτός αυτού που να μπορεί να το κάνει να γεννηθεί εκ του μηδενός ή να χαθεί στο μηδέν. Δεν υπάρχει τίποτε για να μηδενίσει, και δεν μπορεί τίποτε να μηδενίσει, το μηδέν ώστε να γεννηθεί η ύπαρξη. Ούτε να εκμηδενίσει το είναι ώστε να «μείνει το μηδέν» (μια αντίφαση). Το Είναι δεν μπορεί να μην είναι, και το μη είναι δεν μπορεί να είναι.

Προκύπτουν τοιουτοτρόπως εύκολα τα Παρμενίδεια «σήματα»: **το Είναι είναι ομογενές και ισότροπο, όλο και αιώνιο, αναγκαίο.** Όποια και αν είναι η διαφορά και ετερότητα των όντων μεταξύ τους, το είναι του όντος είναι αδιαφόριστο, εν και το αυτό. Δεν υπάρχει διαβάθμιση ύπαρξης, δεν υπάρχουν επίπεδα πραγματικότητας ως προς την υπόσταση των όντων αυτή καθ' εαυτή. Το Είναι είναι το Εν, η ύπαρξη συνίσταται στην ενότητα (Νεοπλατωνισμός).

Έχουμε κάνει τη μεταφυσική παραγωγή από το Είναι στο Ον (από την ύπαρξη σε αυτό που υπάρχει), από το Ον στην Ουσία (από αυτό που είναι στο θεμέλιο της ταυτότητάς του που το κάνει να είναι) και από την Ουσία στη Μορφή (από τον ταυτωτικό χαρακτήρα του όντος στο ωρισμένο πέρας που οριοθετεί την ταυτότητά του).

Από τη Μορφή παραγάγαμε τον Πυθαγόρειο Δυισμό Πέρατος και Απείρου και, στο προηγούμενο Σεμινάριο, την Πλατωνική Μεταφυσική. Από το ίδιο σημείο, και συμπληρωματικά, προκύπτει η Μεταφυσική του Αριστοτέλη.

Η Μορφή ουσιώνει το ον στο είναι του. Η αρμονία του πέρατος αναφαίνεται ως η ορισμένη ενότητα που συνιστά την ύπαρξη του όντος. Το κάλλος, η τελειότητα της φύσεως (του ταυτωτικού χαρακτήρα του όντος), είναι η ουσία του Είναι. **Το τέλος (ο σκοπός) της ύπαρξης είναι το τέλος (η τελειότητά) της. Το τέρμα είναι μεταφυσικά πριν την αρχή.** Εδώ εδράζεται η εγκύμων νοήματος διατύπωση της ουσίας κατά τον Αριστοτέλη ως «τὸ τί ἦν εἶναι», *το τι ήταν να είναι το ον.*

Με συμπληρωματικό τρόπο, Πλατωνικά και Αριστοτελικά, η Ελληνική σκέψη εκφράζει το βίωμα της ταυτότητας κρυφού και φανερού, όντος και φαινομένου, είναι και γίνεσθαι. Θα ερευνήσουμε πώς αυτό τελεσιουργείται, πώς γίνεται η προβολή του συστατικού βιώματος του Ελληνισμού στον Λόγο του Όντος κατά τη μεγαλόπρεπη

διανοητική αρχιτεκτονική των μεγάλων συστημάτων του 4^{ου} αιώνα π.Χ.
Στην Τέχνη το Υψηλό Κλασσικό είναι ο 5^{ος} αιώνας. Στη Σκέψη ο 4^{ος}.

Η θεματική μας αυτήν την Πέμπτη τιτλοφορείται:

Οντολογία του φαινομένου, 2:

*Αριστοτέλης – Ο Νόμος της Μεταβολής
και το Άνυσμα της Ύλης προς την Μορφή.*

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις
8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου
και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.